

[Holstein.]

Skruen gaa, men derimod med det Resultat, at der slaas Bom for den fortsatte Overprioritering og Overpantsætning. (Hør!). Jeg tror, det var en Socialdemokrat, der sagde Hør. Naar vi kan enes om det, saa vil jeg sige, at saa er vi inde paa at kunne enes om et Spørgsmaal, som hører med til de afgørende i vort økonomiske Kriseproblem.

Men jeg vil gerne til Slut sige, at det er jo en mærkværdig Politik, Regeringen fører, for samtidig med at den søger at opretholde Kronekursen, valutapolitisk, saa fører den i stigende Grad en Udgiftspolitik i Stat og Kommune, som er ganske inflatorisk. De Lovforslag, som den højtærede Socialminister og hans Kolleger for nylig har lagt paa Tingets Bord, vil man vist ikke kunne paastaa er Udtryk for deflatoriske Lovforanstaltninger, Lovforanstaltninger, som bidrager til at opretholde Kronens Købeevne. Nej, de bidrager til, som Madsen-Mygdal sagde i sin Tid, at underminere Kronen indefra.

Og ser vi paa Resultatet — finansielt, valutapolitisk og erhvervsøkonomisk — af de to Aar, som er gaaet siden November-Valget 1932, kan jeg ikke se rettere, end at vi i det store og hele staar paa nøjagtig samme Punkt som i Efteraaret 1932, blot at Problemerne nu er endnu større, endnu mere forviklede og endnu mere smertefulde at løse og bringe Rede i — men det er de samme Problemer. Naar den højtærede Indenrigsminister taler om, at der nu skal træffes afgørende Beslutning, er jeg saa fuldstændig enig med ham i, at det er *det*, der skal, og det bliver afgørende Beslutninger, som kommer til at gøre ondt paa den ene eller den anden Maade. Men jeg tror, at det danske Folk og den danske Menigmand meget vel kan forlige sig med Regeringsforanstaltninger, som gør ondt, under Forudsætning af, at man forklarer ham, hvorfor det maa gøres, hvorfor det er nødvendigt, og at det er nødvendigt, forklarer ham, at de paagældende Foranstaltninger ikke iværksættes med det Formaal at forringe hans økonomiske Vilkaar, men at de er nødvendige for at forhindre, at han faar endnu daarligere økonomiske Kaar, end han vilde faa, hvis vi fortsætter som hidtil. Jeg tror ikke, det er udelukket,

at man kan tale den danske Menigmand til Rette og forklare ham, hvorfor der maa gribes ind — og gribes dybt og i mange Maader smertefuldt ind.

Hidtil har man levet paa Udsættelsespolitik i den ene og den anden Form; man har netop ikke truffet de afgørende Beslutninger, man er ikke skredet til de Handlinger, som har til Forudsætning, ikke at vi er inde under midlertidige Kriseforhold, men at det er et varigt, et nyt økonomisk Tidehvert, vi er inde i, som den højtærede Indenrigsminister sagde forleden til socialdemokratiske Arbejdere. Og her mener jeg, at det Program, som Partiet Venstre gik til Valg paa i 1932, og som fik Udtryk, ikke i Kriseforliget af Januar 1933, men i den Repræsentantskabsresolution, som blev enstemmigt vedtaget og offentliggjort paa Venstres Repræsentantskabsmøde i Januar Maaned 1933, inden Forhandlingerne om Kanslergade-Forliget begyndte, har samme Berettigelse og samme Aktualitet den Dag i Dag som for to Aar siden.

I denne Forbindelse vil jeg ogsaa gerne spørge — det maa jo være tilladt, for Oppositionens Vedkommende er det jo lige saa vigtigt at blive klar derover, forudsat at vi dog skal ud og konfronteres med Vælgerne —, hvad det er, man mener nu to Aar efter Novembervalget om de afgørende Spørgsmaal. Hvad mener man med Hensyn til Regeringens Finanspolitik? Om denne udtalte det ærede Medlem Hr. Krag og Landstingets Formand Hr. Jensen-Klejs i en offentlig Erklæring i Foraaret 1935: „Det bestaaende Misforhold mellem Statens Udgifter og dens ordinære Indtægter kan simpelt hen ikke opretholdes inden for Rammen af et blot nogenlunde forsvarligt Finansstyre.“ Havde denne Erklæring Berettigelse for et Aar siden, har den mindst samme Berettigelse og Begrundelse nu, et Aar efter.

Man sagde endvidere fra Venstres Landborepræsentanters Side i Foraaret 1932: „Det er vor faste Opfattelse, at en fortsat Opretholdelse af de nuværende kunstigt fastsatte Valutakurser, som ikke har Bund i Landets virkelige Økonomi, rummer en Fare derved, at vor Mønt ikke er et sandt Udtryk for vort Lands økonomiske Kræfter under frie Valutaforhold.“ Det spillede jo nogle Maaneder efter en ikke ringe Rolle